

[Jensen-Stevns.]

om vor Retsplejeordning, er den rette Ordning af Offentlighedsprincippet. Det er jo nemlig saaledes, at den offentlige Retspleje medfører, at baade sigtede og Vidnerne kommer til at fremlægge for Offentligheden adskillige af deres private Forhold, som de maaske helst vilde have gemt i Privatlivet; og i adskillige Tilfælde maa man indrømme, at Offentligheden for den skyldigt sigtede bliver et meget væsentligt og meget føleligt Tillæg til hans Straf, medens den for den uskyldigt sigtede medfører en saa meget mere ufortjent Krænkelser. Under disse Omstændigheder er det, at Spørgsmaalet har rejst sig om Forandringer paa det Punkt, men med Hensyn til den rette Fremgangsmaade har Meningerne i Folketinget ved Sagens Behandling gaaet i forskellig Retning. Nogle har ment, at det retteste vilde være, at man udvidede Domstolenes Beføjelse til at lukke Dørene, altsaa til at afskære Offentligheden, naar Hensynet til Parterne og Vidnerne tilsagde dette. Der var andre derovre — og det var Flertallet —, som mente, at det vilde være tilstrækkeligt at udvide Domstolenes Beføjelse til at forbyde offentlig Gengivelse i Pressen eller paa lignende Maade af det, som passerede i Retsmøderne; og jeg skal anbefale, at man ogsaa her i Tinget bliver staaende ved den Løsning, man saaledes er samlede om i Folketinget, og som Lovforslaget indeholder i sin § 8. Skulde det ad Aare vise sig, at den trufne Ordning ikke fører til tilstrækkelige Resultater, vil man jo altid kunne vende tilbage til Spørgsmaalet, men det er en given Ting, at man, naar man i øvrigt anser Offentlighedsprincippet for at være et betydningsfuldt og bærende Princip i vor Retspleje, kun ugerne gaar længere bort derfra end strengt nødvendigt.

I Forbindelse med § 8 skal jeg kun lige nævne § 9, som jeg ligeledes skal udtale min Tilfredshed med og min Glæde over. Det er jo saaledes, at Retten er beføjet til at forbyde unge Personer under 18 Aar Adgang til Retsmøderne; men efter Lovforslagets § 9 kan Domstolene udelukke Personer, som er under 21 Aar. Og naar man en Gang har set den Skare af nyfgen Ungdom, som kan samle sig i Retssalen, naar der er en eller anden Sag af særlig pirrende Beskaffenhed for, kan man kun billige, at denne Bestemmelse er truffet. Den vil sikkert vise sig at være i den offentlige Sundheds Interesse, hvis jeg maa bruge det Udtryk. Jeg vil ligeledes udtale min Glæde over de Forslag, som findes under §§ 44—46, og som angaar Vidner under 15 Aar, og de

tilsvarende Bestemmelser i §§ 138—139, som angaar sigtede Personer under 15 Aar. Jeg ved meget vel, at det, som udtales i disse Bestemmelser, i en vis Henseende ikke er stort andet end, hvad der i Forvejen vilde følge af den gældende Ret, og ud fra den Betragtning blev det da ogsaa fra visse Sider i Folketinget gjort gældende, at man hellere skulde lade disse Bestemmelser udgaa. Jeg mener imidlertid, det er meget heldigt, at man har fastholdt dem; de tjener dog til at indskærpe, at naar der er Tale om Vidner eller Parter, som ikke er andet end Børn, udkræves der ganske særlig Varsohmhed. Noget af det pinligste, man kan opleve, naar man har med Retsplejen at gøre, er de Tilfælde, hvor der er Tale om Voldsforbrydelser overfor ganske unge Pigebørn. Naar der bliver rejst Sag i saadan Anledning, er det jo ganske givet nødvendigt, at der afgives Forklaring direkte for den dømmende Ret — det kan man desværre ikke komme udenom —, men de Lovbestemmelser, her er bragt i Forslag, søger dog at tage Brodden af disse Forhold, saa vidt det overhovedet er muligt, og jeg skal derfor udtale min Glæde over, at disse Forslag er optaget i det foreliggende Lovforslag.

Vedrørende Straffeprocessen skal jeg navnlig fremhæve § 135. Ifølge den Paragraf har Forsvareren Ret til at overvære de af Politiet udenfor Retten foretagne Afhøringer af sigtede. Det er et Forslag, som jeg ligeledes maa udtale min Tilfredshed med; det er jo nærmest at opfatte som et Kompromis, der under Sagens Behandling er indgaaet mellem modstridende Anskuelse. Fra flere Sider har den Anskuelse været gjort gældende, at man burde gaa videre paa dette Omraade, men af Hensyn til de dermed forbundne Bekostninger har man indskrænket sig til den Bestemmelse, her forefindes.

§ 152 skal jeg ikke inklade mig nærmere paa. Den hører jo til de faa Bestemmelser, som den højtærede Justitsminister i sit Indledningsforedrag særlig henlede Opmærksomheden paa, og jeg gaar ud fra, at det kommende Udvalg — jeg betragter det som en given Ting, at der vil blive nedsat et Udvalg til Overvejelse af alle disse Spørgsmaal — vil tage denne Sag op til fornyet Overvejelse.

I Lovforslagets §§ 18—23 findes der forskellige Bestemmelser angaaende Nævningsvæsenet. De allerfleste af disse Bestemmelser tilsigter kun at simplificere hele dette i Virkeligheden ganske omfattende Apparat. Jeg kunde dog have Lyst til — alle disse enkelte Bemærkninger gør jeg